

Ludwig Polzer-Hoditz

**Osudové obrazy
z doby mého
duchovního žákovství**

IV. obraz

1928

*Pohled najeden zámeček v Horních
Rakousích. Berta a já rozmlouvající na okraji
lesa.*

Já: Tři roky jsou tomu již, co od nás odešel
velký učitel a zvěstovatel Michaelův.
Tak srdečně jsme s ním byli spjati.
A naši synové byli jako jeho vlastní.
Vím, že nás vždy rád viděl.
Nejednoho starého přítele jsme museli nechat,
nový okruh lidí
k nám díky němu přistoupil, s nímž jsme se cítili
spjati novým způsobem.
A pochopili jsme tuto řeč osudu.
Jej i význam a též požehnání.

Berta: Jak šťastna jsem byla v ony dny,
kdy nás tu na našem statku navštívil
a vedl obřad
ve znamení Růžového kříže. Nezapomenutelně
mám též před sebou obraz, kdy stál u pramene,
zkusil vodu a dal odpověď

&

na naše otázky po radiu.
Posvátná vážnost, která se mu
objevila ve tváři, pronikla mi
hluboko k srdci.

Já: Válka ještě nebyla u konce, a
všechna znamení hovořila tak,
jako by chtěla ještě dlouho zuřit.
Jánské stavbě hrozila
Francouzů invaze.
Byl jsem odhodlán pro tento případ setrvat v
Dornachu a stavbu střežit a v tomto smyslu
promluvil jsem k němu. On měl za to, že to
přeci není možné.
Těžce na mě tehdy ještě doléhal neúspěch
léta sedmnáctého.

Berta: Když vstoupil do malé místnosti, jež byla
uchystána k přednášce a obřadu, rozhlédl se
způsobem, který se mi významný zdál, jako
by něco důležitého odehrálo se ve starých
dobách v těchto sklepních prostorách.
On však mlčel...
A my jsme se opomněli zeptat.

Já: Probouzíš ve mně myšlenky,
jež mne upomínají, jak jsem také opomenul
zeptat se, když jsem se zeptat měl.
Navštívil jsem ho, když ležel nemocen, v jeho
ateliéru, jenž navazoval na Truhlárnu,

krátce před tím, než skonal.
Tehdy pravil: „Vždyť jste nechtěl nic vědět.“
Zmohl jsem se jen na odpověď, že jsem to takto nemyslel.
A jen rozpaky se mě zmocnily.
Teď však zdá se mi, že po smrti ke mně promlouvá.
Lidé že budou křížit mou životní cestu.
On že bude dále vést můj osud, že zas napraví mé opomnění.
Jeden zážitek chci ti vyprávět, který jsem měl před nedávném.
Krátce před probuzením přišel mi obraz: Viděl jsem se sedícího na vysokém stolci, skloněného v starosti o svou říši.
Dva muži ještě byli u mě, i další snad, jež neviděl jsem.
Vše viděl jsem jen jako v mlze.
Zdalo se, že je to konference.
Muži mě zdravili po římském způsobu. Jednalo se o budoucnost říše.
Pak jsem však uslyšel, napůl probuzený, hromový hlas, jenž zvolal: „Hadriáne!“
Ještě nikdy jsem neslyšel takový hlas.
Nic jsem dosud nevěděl o Hadriánovi.
Brzy na to vzal jsem do ruky knihu od Gregorovia, jenž o Hadriánovi psal, a v ní jsem našel popsán obraz podobného druhu, jaký ve spánku jsem viděl a cítil:
„Starost o říši.“
Berta: V tomto snu se obnovuje tvá starost z léta sedmnáctého.

Starost o říši tak hraje roli ve
tvém životě.

Vždyť jsi mi přece řekl, že velký zvěstovatel
tenkrát, když starostmi ses trápil, pravil slova:
„Člověk musí dokázat i přihlížet, jak národy
zanikají.“

Myslím též na naše dva syny, když slyším o
těch dvou mužích.

Byli to snad Markus Aurelius a Antoninus,
který byl Zbožný zván.

On předal jim říši.

Následovaly pak nejkrásnější časy Říma; jen
krátkého však byly trvání.

Já: A dále ptal jsem se, kde je ten
řecký chlapec, kde je Antinous?

Á

Á

Á

Á

Á

Á

Á

Á

Á

Á

Á

Á

Á

Á

Á

ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ